

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 35
Barcelona, 3 de febrer de 1922

— No estiguis trista, filla meva... Pensa que n'hi ha molts que estan pitjor que el teu marit, i s'han refet.

— Ai, mamà! Si els metges ja l'han abandonat!

— Doncs ara, aquí, per bé creu-me!

ENDEVINALLA SOLUCIONADA

Per sentir un goig immens,
estar sà, ser il·lustrat
i fè esports propis de nens,
hauries de visitar
o bé escriure, així adressat:

**"Col·legi Modern d'Interns,
Sant Feliu de Llobregat".**

EL lloc més sà de la comarca,
a 30 minuts de tren de
ciutat - Edifici construït espe-
cialment per a pensionat reduït.
Aigua calenta, freda i mineral
per a banys i dutxes - Excel·lent
confort - Tracte purament fa-
miliar - *Inspecció mèdico-rel-
ligiosa - Excursions al camp*

Esplèndids jardins i patis de recreació,
gimnàssia i jocs - Recomanat per nens
delicats i retrassats intel·lectualment

LLIBRES D'INICIACIÓ CIENTÍFICA

Sèrie Cultura de la Editorial Muntanola

Multitud de gravats en negre
Grans pàgines a tot color,
dibuixades pels millors ar-
tistes catalans

TÍTOLS PUBLICATS

El océano que nos envuelve
(La atmósfera)

El agua y sus maravillas
Fiestas y espectáculos en la
antigüedad

El amanecer del mundo (Pre-
historia)

Aventuras de Ulises

Cada àlbum cartoné, 5 ptes.

Balmes, 163 - Barcelona

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Impermeables i Capes

per a guardar-se de
la pluja i humitat.
Especials per a
COL·LEGIALS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9
Tapineria, número 33

Gran Dipòsit de Linoleums i Fà-
brica d'Hules i teles gomades

Llibreria Nacional Catalana

Corts Cataanes, 613

o

*Servim al dia tots els lli-
bres catalans que surten*

Totes les nenes que veieu
ben vestides per Barcelo-
na, duen trajes confeccionats al

Palau de la Moda

Rambla de Catalunya, 10

Sucursal: Hospital, 137

CATALUNYA, tant com moltes nacions de territori més espaiós i de població més nombrosa, pren part d'una manera digna en les manifestacions universals de la intel·ligència.

La nostra vida cultural esdevé cada dia més intensa i pot comparar-se sense cap descrèdit amb la que mantenen els pobles de més alta tradició a Europa.

En podem estar ben orgullosos, sense pedanteria ni vanitat ridícula. El que en un particular podria ésser sentiment mesquí, quan es tracta d'un orgull patriòtic ja per aquest fet s'ennobleix i enlaira.

DIEM tot això amb motiu del Centenari de Molière, celebrat a tot arreu del món, i també a Catalunya, Mare nostra!...

Ha estat en el moment atmosfèric en que els ametllers floreixen blancam amb la primera florida. ¿No els heu vist, estimats lectors, apuntar a la vora dels caminals i senderons, revestits de tota la glòria primaveral, abans d'acabar el gener, gairebé al cor de l'hivern? Els dies passats, només amb els branquillons esqualids, sense flor ni fullam, tan primis i escarrancits, semblaven absents. Ara, tots gloriosos de flor, semblen bells nuncis de dies plens de sol i diuen: Ja som aquí!

Entre la florida dels ametllers s'ha passejat per nostra Ciutat l'ombra venerable del més gran comediògraf de la França i un dels més perennals valors de l'humanitat, Joan Poquelin, «Molière», rei dels poetes còmics.

No s'haurà trobat malament entre nosaltres l'il·lustre hoste, si ha donat una llambregada. Per tot arreu hem retut homenatges gentils a la seva memòria...

Unes representacions escaients de gràcia i bon gust per les marionetes i titelles de la Sala Reig han entretingut un bon contingent de nois barcelonins.

En Reig ha presentat amb gran honradesa artística i un exagerat bon gust en vestuari i decorat, *El metge a garrotades*, per marionetes, i *El casament per força*, pels titelles.

Han estat unes funcions divertidíssimes que hauran contribuït a que els infants comencin a aprendre de memòria el nom de

Molière, la història del qual, quan siguin més grandets, els interessarà conèixer.

PERÒ dintre de l'ambient general de simpatia amb el mort immortal, cal esmentar la tasca realitzada per N'Adrià Gual, l'esquisit i cultíssim Director de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic.

I donada l'indole del nostre setmanari, eminentment infantil, hem de fer remarcar d'una faisó particular la representació de *El misàntrop*, dedicada als alumnes de les escoles d'ensenyaments secundaris de l'Ajuntament i de la Mancomunitat.

Fou una felicíssima idea la d'organitzar el dia abans unes conferències d'orientació per tal que els alumnes de totes les escoles tinguessin una percepció justa, sense perill d'interpretacions errònies, de l'obra que havia de representar-se.

CONSTATEM amb goig aquest fet que honra la nostra terra i els homes que concebeixen tan alts pensaments. Podem dir que el Centenari de Molière enloc del món s'ha celebrat amb tanta cura artística i amb tanta dignitat com a Catalunya, fora, naturalment, del propi país de l'homenatjat.

Els conferencians que orientaven a la mainada i al jovent de la nostra ciutat foren dels més eminents coneixedors de l'obra de Molière.

Veu's aquí els noms d'or: N'Adrià Gual, En Ventura Gassol, N'Alfons Maseras, En P. Bohigas Tarragó, En Josep M.ª de Segarra i En Lluís Bertran i Pijoan... Poetes i literats finíssims!

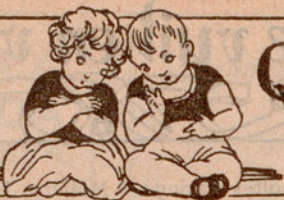
La representació de *El misàntrop*, diumenge al matí, tingué una esplèndida presentació escènica i una interpretació acuradíssima pels deixebles de l'admirable Adrià Gual, l'activitat i l'intel·ligència del qual s'han posat una vegada més de manifest, per a glòria de la nostra estimada terra i del nostre gloriós Teatre, tan bescantat per elements hostils o inconscients.

En cada moment històric, la nostra nació fa el que ha de fer i té els homes que han d'honorar-la davant del món.

Amiguets: Es bo ésser català!

EL GUIA JOAN

DE LES COSES

QUE PASSEN

LA TRAGÈDIA

BORRALL rera borrall, la neu ho havia invadit tot. El paisatge, ja de per sí gris i monòton, que des del finestral de casa els Armenteres s'obirava així així com en una miranda enretirada bon tros de la vila, era cobert d'una capa blanca i espumosa com un tupinet de llet, d'aquella llet de les ovelles mansoies, que per cert no passarien avui pel corriolet del grandios pessebre hivernenc.

D'una pila d'anys que hi era edificat allí aquell modest sojorn dels Armenteres, família d'una folgada posició a qui els conveïns respectaven per llur bonhomia, i les mestresses garladores no trobaven prou paraules per a alabar i àdhuc compadir quan s'hi esqueia. Majorment des d'ara, que de poc temps n'havia sobrevingut una tan horripilant mort del cap de la família, del bon senyor Jaume, com el pregonaven arreu en veu alta.

Car de bo de bo que el senyor Jaume ho era el portador dirigent de la barca familiar, aquell qui a còpia d'esforç l'havia encimat al lloc de prestigiositat on es trobava avui, i, demés de tot això, que era bondadós de cor i feia molta almoïna a la pobris-salla, i si sabia una sofrencia en qualque part, allí havia d'anar ell per a gorir-la.

Podríem dir que, com en coneixia les penalitats i lluites de la pobresa per haver-la viscuda cruament, l'endevinava també sovint en les llars d'altri, i així mateix devenia com una mena de protector i àngel aconsolador per aquests desgraciats que tant abunden en la vall punida i miserosa del món.

Aquell dia el senyor Jaume havia sortit dejorn de casa seva. Li havien xiuxejat que a l'altra banda de torrent s'hi trobava una caseta humil, apesurada amb el feixugament causat per l'estat adolorit d'una pobra dona que dia i nit proferia al cel gemecs i planys, i cap allí anava a trenc d'auba, diligent, per si podia aminorar el pes d'aquella malura anorredora que colpia el pròxim.

Bon punt hi arribà trucà lleument i, igual que si estés advertida d'avant, eixí a obrir-lo una noieta de pocs anys, així un angelet alborós i espurnejant que portés un palmet de purpurina en els esguards. No l'havia vist mai, mes com si ja conegués llur intenció benèvola, li somrigué innocentment, i, prenent-lo de la mà, amb molta cura, el portà a una petita avant-sala, que tot d'una peça servia de menjador i cuina i també de cobricel als somiaments infantils d'aquell trosset de gràcia que l'aconduïa, car en un extrem hi reposava un catre esmirriat, indubtablement per aquest objecte.

I allí, de costat al lletet precisament, aclofada en una cadira de braços, hi havia la Núria, la feïnera muller d'abans, impossibilitada avui per un alt disseny, erta i gairebé exànim com una estàtua marmòria.

En veure aparèixer el senyor Jaume, feu, també, seguidament, sense conèixe'l, una demostració de placidesa, un petit redressament esforçat com de gratitud i se li notà en la cara esblaimada un alleugeriment del mal en aquella seva inanició consecutiva, perllongada.

—Núria,— digué serenament el senyor Jaume avançant-se; —permeteu us vingui a fer uns moments de companyia en el vostre isolament. No us conec, mes sé que esteu colpida per una malura punyenta i és precisament en aquest dolor vostre que em sento agermanat amb vós i també és en aquest trànzit que vinc a fer-vos ofrena de la meva ajuda... Disposeu!—

La malalta, emperò, no responia un mot. Els ulls movent-se amb persistència, els llavis entreoberts, vermellorsos com d'un foc interior que es colgava per moments, uns rítmics assentiments i encar uns moviments espasmòdics dels braços erts, semblaren volguer esforçar-se per a dir quelcom: una frase de remerciament que ho compensés tot, potser; mes en và.

El bon senyor Jaume, de primer entuvi, cregué no li sobrevingués qualque atac i s'apressà a mullar-li la faç contreta. En veure-ho la nena, cuïtà a intervenir.

—Senyor; no parla la mama...— Ho com-

prengué tot perfectament ell, avesat a tants de casos: es tractava d'una paràlisi completa. La malalta quedà bon tros més tranquil·litada després d'aquestes paraules aclaridores de la filla estimada.

La nena aleshores s'havia anat apropant tímidament i el senyor Jaume ho aprofità per a fer-li un petit interrogatori d'aquella seva situació desesperançadora, que podria orientar-lo en els viarans d'una protecció decidida.

— Diga'm, bufoneta, deus tenir papa, veritat?

— Sí, senyor féu tota enrogida en confessar-ho.

— No siguis vergonyosa... — continuà. — I com te'l deus estimar al teu papa i com deveu cuidar a la marona, cada dia, tots dos! Apostaria que fins deus cuidar de la casa com una dona gran, tu tota sola, quan ell va a fer les compres de cada dia, oi? — Tota seriosa com una joveneta entenimentada l'anava escoltant, quan, en ésser aquí fent un lleuger moviment de contrarietat, volgué dir quelcom i objectà un — Senyor! — mes com mirés a temps a sa mare, aquesta li copçà d'una llambregada tot ço que hauria descabdellat. I a no ésser aquesta mirada imprecant, detenidora, que ella, pobreta,

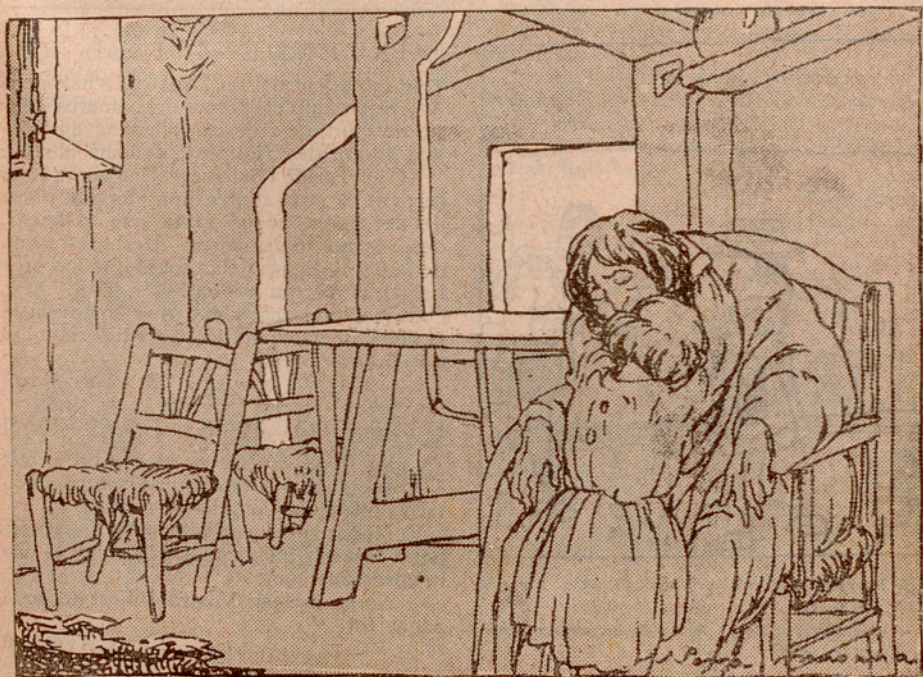
amb una claredat d'esperit inconcebible, compregué seguidament, el senyor Jaume hauria sabut massa promptament com des de molts dies no l'havia vist al seu pare i hauria sabut també d'aquell vici tant repugnant que li absorvia l'esperit i el temps en les tavernotes de la vila...

I el senyor Jaume, que la veié aquesta mútua compenetració de les dues ànimes, s'interessà de nou i únicament en aquell bon sentit de fer una bona obra:

— És que no vols confiar-m'ho ço que m'anaves a dir, petita!

— Senyor, — s'afanyà a contestar aleshores aquesta — volia dir-li només que qui cuida a la mama, són unes bones veïnes, que vénen de quan en quan, i jo, únicament...

Al senyor Jaume ja no li calia altra cosa. Endevinava totes les escenes restants d'aquell drama familiar, inèdit als ulls del món. La nena no li havia fet esment per a res del pare i, no obstant constar-li a ell que en tenia, callà per uns moments i es posà a cavil·lar un plan formós de caritat. Després, treient-se generosament un bitlletet de la butxaca, el clogué per entre les manetes de rosa de la nena, tot encomanant-li de donar-lo a les bones veïnes quan vinguessin.

En aquest instant a la malalta li rodolaren dues llàgrimes més d'aquell inagotable doll que en portava de vessades i restà tota trasbalsada i li entrà un sanglot que era una mica de joia i una mica d'agraïment.

Eixeribida la nena davant aquella donació que ella prou sabia de molta valor, s'esquitllà amb fretura de la falda del senyor Jaume, i, bategant, penetrà cap al fons de la nau per a amagar-la curosament.

En aquell precís moment una ventada brunzi esquitxant els vidres prop on romania la paralítica i en un buf avalotador l'esbatanà completament. Un vent fred, curull de polsina gebrada, penetrà com un assot malestruc del temps.

El senyor Jaume s'alçà ràpid per a fer-mar-la, mes ¿què tindria la Núria que els ulls el sotjaven interrogants, d'una forma tota extranya i com cridant-lo? Es deturà. Les mans d'aquesta semblaven moure's més del compte i en una expressió imperant, dolorosa, li fità l'esguard tan fixament que logrà atemoritzar-lo. Què li passaria a la Núria?

Per uns quants moments atinà en pensar si tindria fred, quan, donant una altra passa cap a l'obertura, eixí encara d'aquesta com un darrer fibló violentador de feresa i alarmament. No en féu cas. Decidit anava

a fer-mar els porticons quan la terra li mancà sobtadament, i, donant de cap en un moble, es féu fonedís i restà engolít dins un forat infecte que s'obrí en mig l'esbocinament d'unes rajoles combinades.

La nena, espantada, des de l'altre cap, féu un xiscle de por i s'arredossà amb sa mare que, impotent, abatuda, morta, restà en una ganyota suprema, la cabellera de crespó negre llençada muscles avall...

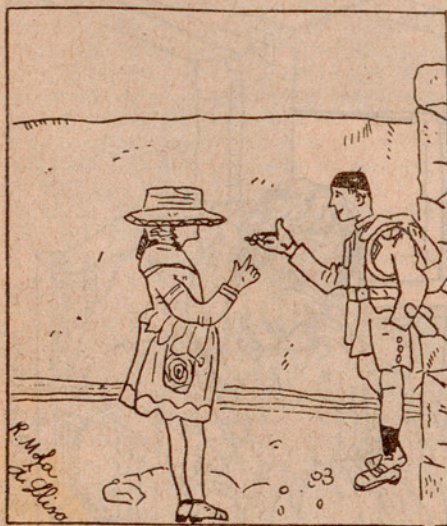
Riallerament penetrà una llambregada de sol, que s'escampà com una benedicció per tota la saleta.

Darrera aquest, rera el sol matiner, aparegué al llindar de la porta forana, com una alegoria fantàstica de tragèdia, la silueta d'un home malcarat que, gambant desordenadament, anà cap a dins a ajassar-se.

Vingué botant d'ací d'allà, movent amb estrèpit tot ço que trobava al pas quan en passar davant d'aquella boca d'infern que hi havia oberta a terra, li recordà la culpa, i, tot allunyant-se, exclamà rient escandalosament.

— Ah! El parany! El meu parany! Males bruixes, no vos n'haveu escapat avui, no de la penúria! Ah, així no hi tornareu potser mai més a malmenar-me la muller!...

P. PUJOL CASADEMONT

— Aquest istiu m'he divertit molt al poble. I tu, que no hi has anat?

— Jo mai vaig en lloc, i per no dir-ho per això compro LA MAL... NADA.

L'INTENDENT I EL REI

UN intendent del rei Lluís XII s'havia enriquit amb els diners del monarca i, desitjant viure més descansadament amb sem mal adquirides riqueses, demanà el retir.

El rei el cridà i li digué:—Una vegada una serpentina es posà dintre una ampolla plena de llet i se'n begué tanta que, d'inflada després no podia sortir. Aleshores l'ampolla de la llet li digué: deixa tot el que has pres i sortiràs tal com has entrat.

El malaurat intendent, que comprengué la falla, demanà perdó i tornà al rei tot el que li havia pres.

R. VIVES (trad.)

UN OBSEQUI

ADOLF I de Suècia va visitar un poble del seu regne, en el qual la municipalitat va obsequiar-lo amb un refresc.

El Monarca va ficar-se la mà a la butxaca per a treure's el mocador, i l'alcalde va dir-li, apressadament:

— No es molesti Vostra Majestat... Està pagat tot.

JOAN AYMERICH

NO HI HA RES, PATLLARI...

Ja n'estava cuit i recuit En Patllari de resseguir (treient deu pams de llengua d'un cap a l'altre de jorn) la quarantena de fàbriques que, amb assiduitat cronomètrica, visitava diàriament.

I a fe que era un cansament. Si totes haguessin estat situades en un mateix indret de Barcelona, molt bé. Però les unes eren a Sans, les altres a Sant Martí... En fi, un viure agitatíssim, total per a res, a fi de comptes.

A casa seva tot eren morros i males cares. I encara sort que sa mare l'animava, que, si no, ja hauria deixat córrer de bona gana les comissions.

Era En Patllari un xicot que, si bé no li mancava iniciativa, no tenia ofici ni benefici. Després d'haver passat seriosos disgustos de família i d'haver perdut gran part dels interessos del seu pare, s'havia establert a Barcelona, dedicant-se al corretatge de cotó filat.

Mes, contra ses esperances, veié fallides ses primeres il·lusions. Feia mesos i mesos que resseguia diàriament les quaranta fàbriques i cada dia i en cada fàbrica li repetien la mateixa cançó pesada i monòtona de la primeria: aquell fastigós i enutjador *No hi ha res, Patllari...*

Havia ja perdut tota la deù de paciència que el Criador li donà i estava ja a punt de plegar el ram, quan un fabricant de quatre telers justos i l'aspecte del qual era més de drapaire que de fabricant, el féu mitjançar en una compra de doscents quilos de fil.

Aquesta fou sa primera operació, després de dos anys de seguir la ceca i la meca per a guanyar-se la vida.

I, junt amb la certa sorpresa que li donà sa operació primera — tant estava acostumat al salut quotidià de *No hi ha res*, — es despertà en sa ment un llumet aconhortador d'esperança. I amb tanta diligència i justesa acomplí ses funcions de corredor, que la següent operació que el petit fabricant hagué de fer, l'encarregà també al diligent i constant Patllari.

Calla — es digué aquest, — potser ara em començarà a sortir el sol.

I, amb admirable llestesa, proporcionà al fabricant una partida de fil a preu més barat que el que s'estava cotitzant en plaça. Això féu obrir l'ull al lucratiu comprador, el qual per sempre més volgué per corredor a En Patllari. Aquest estava joïós d'haver trobat una mà protectora que, si bé no li rendia segons els seus desigs, l'estimulava a esperar una millor sort.

La seva fama s'estengué calmosament. Per via de prova, ara l'un, ara l'altre, tots els fabricants que el saludaren amb l'enfadós *No hi ha res*, li anaren encarregant operacions, les quals ell acomplia sempre amb més entusiasme i cada vegada amb major regularitat.

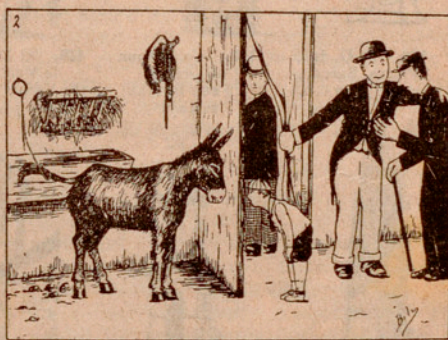
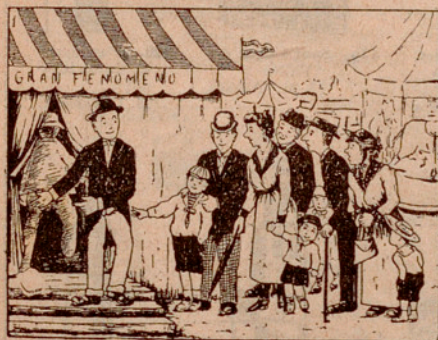
El primer any de feina sòlida i segura li produí una anualitat de cinc mil pessetes.

Prou n'hi havia per anar tirant, però l'any següent havia ja doblat els ingressos, i, tres anys després, a fi de no trobar la tasca tan pesada, resseguia les fàbriques en auto de propietat.

I aquell Patllari de l'acostumat *No hi ha res*, arribà a ésser un dels homes més dignes i influents de la societat barcelonina. I tot gràcies a la perseverància, que és el do preuat dels forts.

PERE MIALET

XISTO VELL

—Passin, senyors; veuran el gran fenómeno: un burret que té la cua allí on els altres burros hi tenen el cap.

¡.....!

I Concurs de LA MAINADA

ELS CAMPANARS
DE CATALUNYA

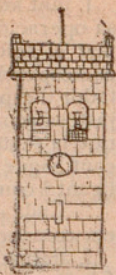
Queda tancada l'admissió de di-
buixos, per haver termenat el
plaç donat als concursants

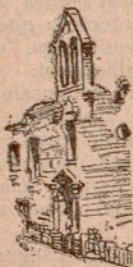
408. Parroquial
de La Bisbal
(P. DOLTRA)

409. Les Corts
de Sarrià
(A. VILA)

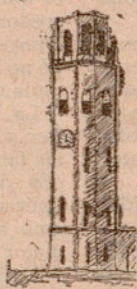
410. Parroquial
de Santa Maria
d'Igualada (B. LLORACH)

411. Convent
d'Anglesola
(BESNET DE CA'N
PA I VI)

412. Antiga Seu
de Lleida
(JOSEP JOVÉ)
10 anys

413. La Seu de
Lleida
(ENRIC PALLEJÀ)

414. Sant Vicents
de Junqueras
(E. CARAMADA)
11 anys

415. Sant Salva-
dor, Albatarrach
(J. BARÓ PERA)
10 anys

416. N. D. de la
Punxa, Barcelo-
na (J. JOAN GIL)
12 anys

417. Campanar
de Gràcia
(J. FBUI I PUBILL)
12 anys

418. El Micalet,
de València
(I. YÁÑEZ CELA-
DES) 7 1/2 anys

419. Sant Cugat del
Vallès
(J. M. ARISÓ)

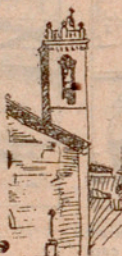
420. Parroquial
de Campdevà-
nol
(M. CASANOVA)

421. Sant Pere,
Reus (M. PRATS)

422. Sant Martí
Vell, Barcelo-
lona
(NURIA FLAQUER)

423. Santa Pau,
d'Anglesola
(BESNET DE CA'N
PA I VI)

424. Sant Cugat
del Vallès
(E. MONTSERRAT)

425. Santa Eulà-
lia, Hospitalet
(JOSEP DOLTRA)
8 anys

E L V A P O R

HEM de donar quelques notes científiques amb el menys científisme possible, per tal que els nois s'engresquin i trobin atractius en totes les disciplines i tasques profitoses.

Molts nois, amics nostres i lectors, hauran sentit parlar del vapor. I vapor no és el mateix que embarcació, encara que a moltes grans naus els dongui aquest nom, perquè són mogudes pel vapor.

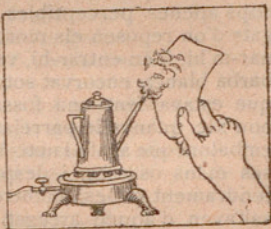

Fig. 1

El vapor d'aigua és una força natural que l'home aprofita, després d'alguns estudis i invents, per a fer funcionar moltes màquines prodigioses que han donat extraordinari impuls a la locomoció, tant per terra com per mar, i han contribuït al desenrotllament de moltes indústries.

El principi del descobriment del vapor com a força propulsora va venir en veure com l'aigua s'evapora per mitjà del calor. En la mateixa natura advertim tots que el sol, manant de calor inagotable, fa que el líquid passi a l'estat gasós. Vosaltres mateixos, amics lectors, podeu fer l'experiència, ben senzilla, per cert: poseu una olla plena d'aigua damunt del foc i veureu com, en escalfar-se, el líquid es va transformant en una fumera humida que deixa les mans, o la cara, o el que poseu en mig d'ella, arruïnat de gotetes. És el vapor.

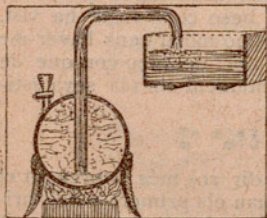

Fig. 2

A la cuina de casa vostra ho podreu advertir tot seguit, quan les olles estiguin bullint.

Ara fixeu-vos bé en el

següent: si tapeu fermament l'olla, d'aïtal manera que no pugui escapar-se el vapor, la pressió d'aquest farà saltar la tapadora, amb menys o més violència, segons sigui la temperatura de calor i la pressió.

Si per comptes d'una olla poseu al foc una cafetera, hermèticament tapada, el vapor que no podrà sortir per dalt s'escaparà pel forat del bec, i si poseu davant d'ell un paper, us el tirarà enrera, tal com s'assenyala a la figura n.º 1.

Doncs, imagineu ara una grossa caldera, tal com les de les grans locomotores, tancada i amb un forn ben encès; és clar que es produirà una quantitat enorme de vapor que, no podent trobar sortida, reventarà el recipient.

D'aquí es varen treure belles conclusions pràctiques per a aplicar el vapor a moure maquinària industrial.

Es diu que el primer fòtil accionat o mogut així el va inventar en 1614 un enginyer anglès nomenat Salomó de Caux.

Era una esfera de planxa de ferro, plena d'aigua fins a cert punt. En formar-se vapor i no trobar mitjà de sortir, apretava l'aigua i la feia pujar per un tub o canyeria que entrava dins el líquid i sortia fins a un elevat recipient, tal com està dibuixat a la figura 2.

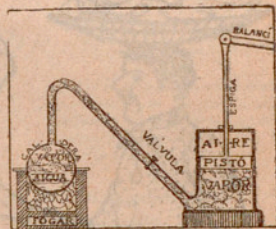

Fig. 3

Aquest aparell va servir de fonament per a que el Marquès de Worcester en fes un altre més perfecte, l'any 1663, i que va servir de molt, des de que es va trobar la vàlvula de seguretat, inventada pel francès Papin.

Newcomen, ampliant els descobriments, ideà ja un aparell de finalitat pràctica immediata. De primer col·locà una caldera sobre un forn; el vapor d'aigua que es produïa anava a parar a un cilindre que tenia una vàlvula intermitja, per poder-la obrir i tancar a discreció. Dintre d'aquest cilindre el vapor feia moure un èmbol o pistó cap amunt (recordeu el què passa amb una

tapadora sobre una olla, que també salta cap a dalt; i l'espigó piu de l'èmbol empaïtava per l'extrem un fort balanci al voltant d'un eix o centre,

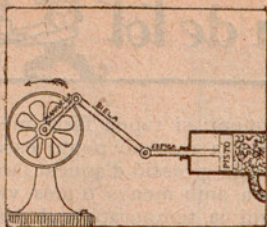

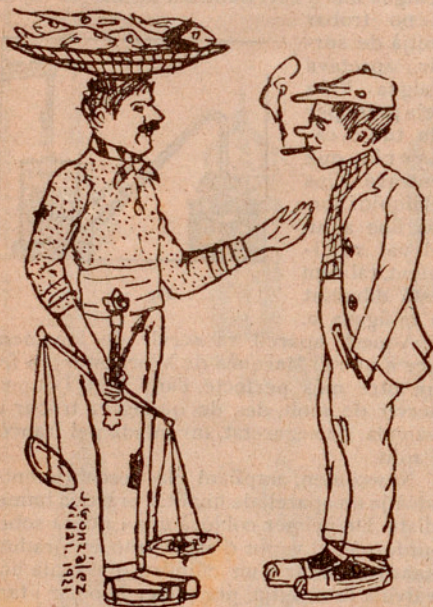
Fig. 4

tal com podeu veure a la figura número 3.

Posteriorment, Watt perfeccionà encara més la maquinària de vapor, introduint-hi una nova peça dita volant, que ja sabreu el què és, oi? i que havia de donar més facilitat i rapidesa al moviment. Mireu la figura n.º 4. El volant és la roda que es veu i que té una transcendència tan gran, que haurem de dedicar-li un article sencer, un altre dia.

Per regularitzar la força del vapor es van anar inventant molts procediments enginyosos. El fonament de la força del vapor, ja la veieu!

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Sí, noi, sí. Doncs, jo, sóc del sindicat de l'art metal·lúrgic.

— Doncs, jo, sóc del sindicat de l'art... de l'art que belluga!

A M O R D ' A V I

A la senyoreta Na Maria dels Dolors Mirats

El sol s'encaminava a la posta i els seus raigs de foc s'anaven amagant darrera les muntanyes, donant-les una rojor d'incendi, ajudant a fer ressaltar més l'esplendidesa del paisatge. M'havia allunyat del poble contemplant embadalit el formós quadro que la naturalesa oferia als meus ulls, i sens donar-me'n compte vaig trobar-me prop del cementiri.

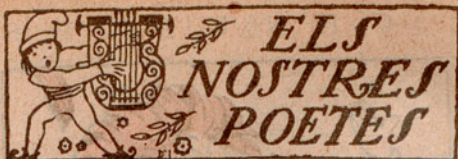
Tot era quietud al meu entorn; sols uns cops apenes perceptibles sortien mig ofegats d'on reposen els morts. Vaig encaminar-m'hi, i, en entrar-hi, vegí a un vellet de barba blanca, encorvat sota el pes dels anys, que estava fent una fossa; havia cavat un bon xic, quan veié barrejat amb la terra un embalum que agafà i netejà curosament amb ses mans ossoses, i, després d'acariciar-lo tendrament el besà mentre dues llàgrimes saltaven d'aquell arrugat rostre bronzejat pel sol.

Encuriosit m'hi vaig atansar, cercant-li conversa: — ¿Què feu bon home? — El vellet em respongué: — Estic cavant una fossa per un fadrí del poble que demà matí, a primera hora, l'enterrem, — i sense afegir una sola paraula reprengué pesadament la seva tasca.

Desitjant saber la causa de ço que havia vist, li vaig preguntar. Aixecà el cap, i amb els ulls encara entelats per les llàgrimes, em digué: — Jo tenia una filla que es va casar. En posar al món el primer fill, morí, i el meu net, un tendre infantó de cabells d'or i formós com un sol, en tenir encara no deu mesos, agafà una malura de la que no en sortí. El meu gendre i tots els de casa, en veure'm aclaparat per la mort de la meva filla, no em deixaren veure l'angelet que ens deixà, tement que aquella segona impressió em fés massa forta, i no em volgueren dir tampoc on l'havien enterrat. D'ensà d'aquell dia, cada capet que trobo entre la terra, el beso com vostè ha vist, amb la creença de no morir sens haver-me despedit d'aquell bocí del meu cor, que de segur és al cel juntament amb la seva estimada mare.

No ens vàrem dir res més, reprenent el camí del poble quan els primers estels brillaven dalt del firmament clar d'una nit d'estiu.

OVIDI ESCALER

E L L A L L A R Í

*Ballari, bon ballari
balla, balla de matí;
balla, balla que ta dansa
ens omplena d'esperança.*

*En cixir de les escoles
anirem pel camí-ral,
collirem les farigoles
sense por de fer-nos mal.*

*I en trobar a l'atzavara
amb sa flor a mig obrí,
cantarem amb veu ben clara
la cançó del ballari:*

*Ballari, bon ballari
balla, balla de matí;
balla, balla que ta dansa
ens omplena d'esperança.*

R. BLASI I RABASSA

L O R F A N E T

*Un pobre infantó plorava,
sentia gran desconsol;
¡se li ha mort la seva mare!
el pobret resta tot sol...*

*Per el món vagant camina
el malhaurat orfanet,
mentre el seu camí il·lumina
un àngel tot petitet.*

*El pobrissó ja té gana;
no sap on anà a menjar;
potsé una ànima cristiana
li donarà un mós de pa.*

*¡Un pobre infantó plorava!
Sentia gran desconsol:
vol anà amb la seva mare,
no s'hi vol quedar tot sol..!*

RICARD MOLA CAÑADAS

L A B O R A N T

« Irlanda, estat lliure »

*Al punt més alt de la serra
el castell enderrocat
deixà un munt d'aspres desferra,
recordança del passat.*

*Ses muralles, una a una,
sotscavà, amb temps, el ponent;
més en fer-les caure en runa
no pogué amb el fonament.*

*I al damunt, de nou, la raça,
somialt posar-lo en peu,
amb constància s'escarrassa
a encaixà el primer carreu.*

*Com un arbre de la serra
mica en mica va pujant,
que l'amor pur de la terra
el nodreix i el va fent gran.*

*Els marlets d'obra acabada
ja es dibuixen ran del cel:
ara, a fer-la embanderada
amb les barres i l'estel.*

JOSEP MACIÀ

U N A F L O R D E R E C O R D

*En l'Album d'una donzella
austriaca, de les que la disort
allunyà de sa pàtria, acollint-
les carinyosament la nostra hos-
pitalaria terra.*

*T' he vist devotament agenollada
devant d'aquell altar;
la Immaculada
guaitaves amb la vista eixamorada...
Misteriencisador d'aquell guaitar!*

*Donzella de l'esguard tan dolç i blau
i del cabell daurat, que bé t'escan
cercar la protecció d'aquesta mare!
La vida en eixa terra et farà clara
amb llur somris de pau.*

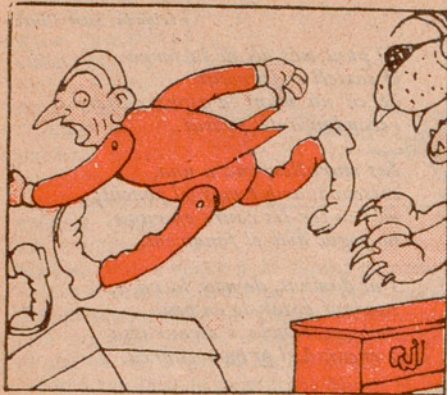
CAMIL GREIS

Junt amb aquest número: Plec tercer de la segona
part de la emocionant i suggestiva novel·la

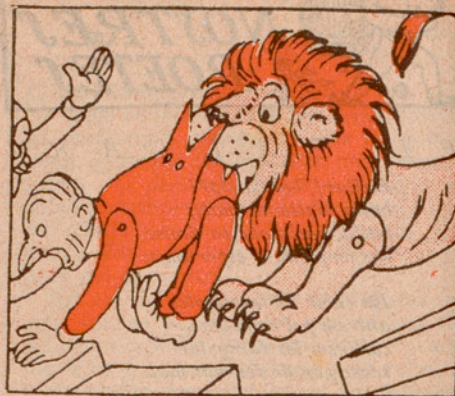
E L S C A M I N S D E L A S O R T

de Ramon Reventós, il·lustrada per Lola Anglada

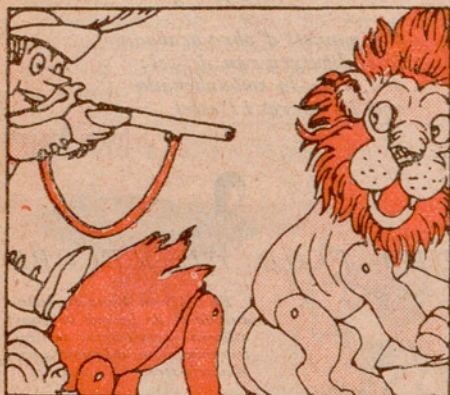
AVENTURES GENUINES

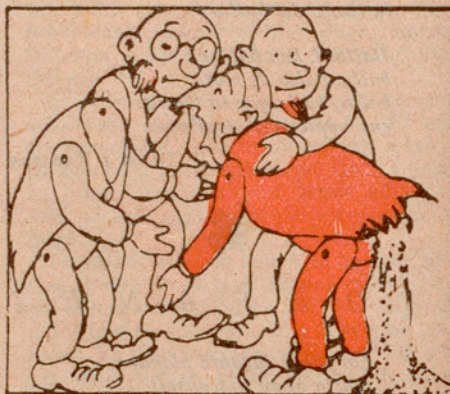
36 — Apa, ajudeu-me, cametes.
Al que em lliuri d'aquest risc
li donaré mil pessetes.

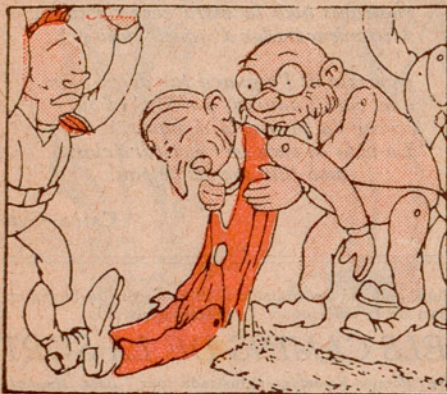
37 El lleó li pega un mos,
i en Rec crida altra vegada;
més ara no acut el gos.

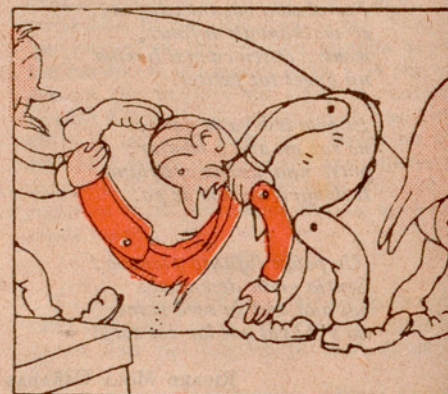
38 Qui acudeix amb un fusell
és un caçador d'ollana;
i el lleó es salva la pell.

39 En Rec canvia de postures,
però el forat és tan gros
que se'n van les serradures.

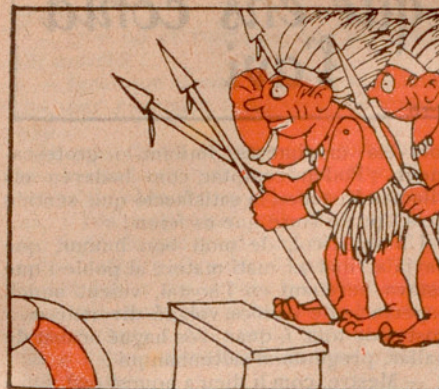

40 Li queda groga la faç.
— Ai de mi, ara jo em moro!
Per a mi no hi ha pedaç...

41 — El porten a l'Hospital,
i un metge an... el cap sencer
el curarà d'aquest mal.

D'UNES FAMOSES JOGUINES (CONTINUACIÓ)

42 Però mireu qui els espera!
Els Naps Negres, indis braus,
tota una tribu sencera...

43 Els desgraciats jugadors
— ara sí que va de veres —
cauen en les mans pitjors.

44 Mireu-los aquí lligats
i amb centinelles de vista
per tots els quatre costats.

45 El senyor cuiner dels Naps
encén foc baix la caldera
per a bullir-los els caps.

46 — Ves! Aquest fa bona cara;
tindrem filets suculents;
bonic hanquet se'n prepara.

47 — Com que sou el senyor Bas?
Això a mi tant se me'n dona.
El que veig és que esteu gras. (Acabaré)

El que ens conta l'avi

EL VENTRÍLOC

No s'ha conegut encara, per més que s'ha cercat, un poble on la gent fós més trapacera i murmuradora que la de Vilamandrosa. Cada boca de veí era una trompeta per a dir mal de l'altre veí. De casa en casa, el comaratge era igual que un tornaveu. Ja podíeu, de bon matí, fer un forat a terra i, ben baix, baixet, dir-hi mal d'algú i tapar bé el forat, que, al vespre, tothom sabia el què havíeu dit. La mateixa amistat íntima era indiscreta, i els amics us resultaven gots de vidre esquerdats que l'aigua en vessa. Ningú tenia temps per a perdre'l pel veí, però, si per casualitat passava un carro pel carrer, un gos lladrava o el parracaire de la vila veïna cridava: «— Pells de conill, dones! —», tothom deixava la feina i corria a la porta per a saber el què passava, que de tafaners n'eren tant com de murmuradors, a Vilamandrosa.

Una tarda de mitjans d'agost, que la tia Pona s'estava a la porta, darrera l'estora que servia de cortina, surgint unes mitges, ho deixà tot, corrents, encara que se li escorressin els punts, per anar a mig carrer i saber per què corria el noi Garlanda; i veié que cap a la plaça hi baixaven gran colla de mainada amb alguns grandassassos i homes i dones desvagats que, badoquejant, seguien a un ós que un saltimbanqui portava lligat d'una cadena. El saltimbanqui vestia una ampla levita que li hauria donat dos volts al cos; una ermilla, renyida amb les calces, perquè deixava sortir la camisa, bruta i esparracada; unes sabates que hom hauria jurat que eren del revés, i un barret, vidu de cinta i esqueixalat de les ales. Un xicotet amb cara de gana anava al davant de la comitiva tocant un *pandero*, de tan mala faisó, que feia dormir.

Arribats a la plaça i en ésser davant *El León Español*, únic hostal que hi havia al poble, el saltimbanqui s'aturà, va procurar que tothom fes rotllo i, ordenant, en castellà, a l'ós, que es posés dret, féu girar el bastó dues o tres vegades damunt de la bèstia i es posà a ballar de la manera més ridícula, al compàs d'aquell *pandero* mandra, seguint-lo *En Bruin* — l'ós — en

tots els moviments, imitant-lo grotescament. ¡Podeu comptar com badaven els vilamandrosencs, la satisfacció que sentien i els tips de riure que es feien!

Un ventrícol, de molt bon humor, que havia arribat el matí mateix al poble i que estava berenant en l'hostal, veient aquell espectacle de badocs, volgué divertir-se a costes de tots, i, quan l'ós hagué acabat de ballar, preguntà al saltimbanqui:

— Mestre, com li dieu a aquest ós?

— *Que cómo se llama el oso?* «Bruin».

— Ah, caram! Sou d'allà baix, vós? I la levita deu ésser d'algun ministre. Caram, caramba! I sap parlar bé, ja, l'ós?

El saltimbanqui, desconcertat, respongué:

— *¡Y a mí usted qué me cuenta! Puede preguntárselo.*

Res més esperava l'altre, qui, creuant-se de braços, amb les mans sota l'aixel·la i amb posat quixotes, digué a l'ós:

— *Ea, niño!* Saps que balles com una ballarina del Liceu? D'on ets?

I una veu ronca, afrosa, com sortida de la gorja de la bèstia, respongué:

— Dels Alps; de Suïssa.

Es impossible dir l'impressió que això causà a la gent. Tothom restà fred, espantat. La quixalla s'amagava darrera les fal·lilles de les dones; la consternació sortia pintada en totes les cares, no essent el menys sorprès el pobre saltimbanqui, que, de poc, deixa anar la cadena i fuig. Es quedà amb la boca, orfa de dents, ben badada, i hauríeu dit que els peus li havien posat arrels sota terra.

— Caram, caramba! — digué el ventríloc. — Deu fer molt temps que exploten la Catalunya, perquè el vostre ós ha ben perdut l'accent helvètic i parla molt bé el català. Es coneix que no us escolta massa. Veïam; sembla que estiguis trist, Bruin. I doncs, què ho fa, això?

— L'amo castellà m'embafa i els badocs dels pobles m'avorreixen.

Aquí la gent del poble començà d'escamar-se, pas enrrera, pas eixamplant la rodona, mentre el ventríloc hi tornava:

— I fa molt temps que estàs al servei d'aquest amo?

— D'aquest murriot? Bé massa, per desgràcia!

— Que no et tracta bé, que li hakis de dir murriot?

— Igual que el mall a l'enclosa; el millor dia, per esmorzar, me'l menjaré com un nap.

Ja quasi havia desaparegut tothom com una bandada de pardals espantats. El pobre saltimbanqui provà de tirar de la cadena, i l'ós respongué amb un bramul que féu fugir els que quedaven encara. El ventríloc, satisfet, d'un cop de puny enfonsà el barret fins a les orelles del saltimbanqui i se n'anà, rient, cap a l'hostal, en veure com tothom fugia. L'ós es sentà mirant d'un costat a l'altre, completament indiferent a ço que passava.

El vespre, mentre els veïns, en la porta de l'hostal, comentaven el succeït, fent els comentaris més esgarrifosos, dels que no en sortia massa ben parat el ventríloc, perquè es feia entendre d'un ós, aquell, que volia donar funció en el poble, volgué explicar com havia anat la cosa, dient que

això depenia d'una propietat que tenia ell de poder fer totes les veus...

— Això aneu-ho a contar a la mainada, mestre — digué la tia Pona, — però a nosaltres... no pas per ara. Com si no fós la primera vegada que les bèsties parlen! Si no, mireu ço de la burra de Balam. I que el *pranòstic* ja ho porta això d'avui. *Parnostica* que cap a mig agost, tres dies ça o enllà, passarà una cosa extraordinària en el món. I, veieu?

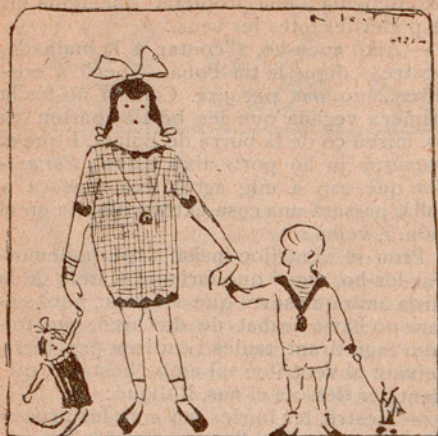
Prou el ventríloc insistí, i, per a demostrar-los-ho, digué que faria el mateix de la tarda amb qualsevol que volgués; però, encara no havia acabat de dir això, que tothom fugí, tirant taules i cadires per terra, deixant al ventríloc sol amb l'hostaler, qui, rient per darrera el nas, li digué:

— Mestre, les burles fan com les processons. Tornen allà d'on surten. Us heu volgut divertir amb aquests rústecs palurds, i, ja podeu anar predicant ara, que no els treureu del magí que l'ós ha parlat, perquè els contes són més aviat creguts per la gent que la realitat, i amb ells moltes vegades es forma i es pasta un poble.

J. BERGA BOADA

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Adam era blanc o negre?
— Ni blanc, ni negre, home! De color de carn!

UN CONTRA QUATRE

(Conte indi)

EL propietari d'un hort veié un dia com l'hi estaven saquejant un sahib (noble senyor), un soldat, un savi i un banian (botiguer).

Com podria arreglar-se les per a fer-los pagar ço que robaven? Era ell sol i els altres eren quatre. Entrà a l'hort i, saludant profundament, digué:

— Jo us saludo, noble i generós sahib: el vostre poder és el sol que m'il·lumina; i tu, oh noble i sapientíssim senyor!, el teu saber és infinit i jo el venero. A tu també, oh valeros soldat!, et respcto i estimo; la teva força i valentia és la meua salvaguardia; quan em visites, tot jo m'ompleno de l'honor que'm dóna la teua visita, que jo beneeixó. Mes, què hi fa aquí aquest miserable comerciant?

I, tirant-se sobre d'ell, el lligà a un arbre.

— En quant a tu, soldat, el teu valor és gran, mes hauria d'emplear-se en coses més dignes de tu i de la pàtria. Es aquest el dret que alegues per assaltar el meu hort?

I, lluitant breument amb ell, el lligà igualment. Després, dirigint-se al savi, li digué:

— Fakir venerable, el vostre immens saber us tindria d'haver ensenyat que és un crim atemptar contra la propietat dels altres. Es així com us aprofita la vostra saviduria i la vostra barba blanca?

I, de la mateixa manera, el lligà.

— Noble i magnífic sahib — continuà, diri-

gint-se a l'únic que quedava, — la vostra il·lustre prosàpia i la noblesa de vostra sang haurien d'haver-vos demostrat que devieu emprar-les en coses més dignes que no robant i saquejant el meu hort. Lligat com els demés!

Un cop els tingué tots lligats, els digué:

— I ara, il·lustres cavallers, fins que no pagueu el vostre furt, no us deixaré anar.

I així l'enginyós pagès indi va fer-se la llei tot sol contra quatre persones.

Divideix i guanyaràs:

L'unió fa la força.

RAFAEL TASIS MARCA (trad.)

EL LLORO SALVADOR

BASIL, Emperador d'Orient, havia fet tancar al seu fill Lleó, en una presó.

Un patge acusava al príncep d'haver-se revoltat contra son pare per a robar-li el tron.

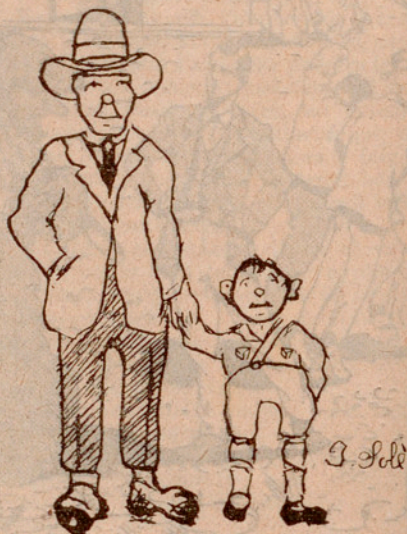
Alguns amics del presoner ensenyaren un lloro a repetir aquestes paraules: — ¡Pobre Lleó!

Posaren l'ocell en l'habitació de l'Emperador, qui va fer-li algunes manyagues; de sobte, el lloro exclamà, sospirant: — ¡Pobre Lleó!

Basalí, sorprès i eternit, oblidà son rencor, i posà en llibertat a son fill.

PERE SOLER I TORRELLA (trad.)

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— S'hi ha fixat, papa? Després de fer l'atropell, l'auto portava escrit: «Ford»

FUTBOL

Campionat de Catalunya

29 gener 1922

F. C. BARCELONA, 5 — C. S. SABADELL, 0

En el camp del «C. S. de Sabadell» que tanta por fa a tots els clubs l'haver de presentar-s'hi, es desenrotllà el prop-passat diumenge aquest partit entre aquests dos clubs, rivals irreductibles de sempre.

No cal dir que les forces d'un i altre equip eren francament incomparables pel sobrepuig que representa la valua immensament major de l'equip blau-grana. Però no obstant, i això és factor indispensable i en el que cal sempre pensar-hi, l'entusiasme amb que surt a la brega l'equip sabadellenc sempre que per sort li toca heure-selles amb els campions de Catalunya. Això i l'aventatge moral, que per ells és molta, de celebrar-se el partit en son propi camp, féu que novament acudís a la veïna ciutat aquell estol d'entusiastes admiradors del «F. C. Barcelona» que arreu el segueix amb el fervor d'uns pelegrins que avancen enllà de la ruta, duts per la fe del seu ideal, que, en aquest cas, és l'ideal de l'enfortiment de la raça, de l'embelliment del cos per a fer-ne ofrena a Catalunya quan sia hora.

A cents foren els que, ja pel mitjà del ferrocarril del Nord, ja per l'elèctric de Tarrassa, altres en automòbil i fins i tot molts practicant una cursa excursionista, es traslladaren a Sabadell durant el matí del diumenge.

El camp dels sabadellencs, en el que hi estan introduint importants millores, presentava l'aspecte de les grans solemnitats, car a l'hora que l'àrbitre Sr. Mariné donà la senyal de començar la lluita, estava atapeït d'una generació immensa.

Es formen els equips i comença la lluita sortint el «Sabadell» amb ganes de fer feina i arribant prop dels dominis d'En Bruguera, però sense que aquest arribés a entrar en joc.

Els barcelonins, ben tost s'apoderaren de la pilota, comencen a emprar aquell joc meravellós que tants bons resultats els ha donat aquests últims partits de campio-

nat, i unes envestides fulminants d'En Torralba porten continuament la lluita en el terreny contrari.

Es llueixen per unes magistrals jugades l'Alcàntara i En Gràcia, els quals fan entrar en joc continuament a la defensa enemiga.

En Sancho, infadigable, executa uns canvis de joc dirigits la major part a En Sagi-Barba, qui centra amb aquella perfecció tant justa que, de no ésser l'encert de la defensa sabadellenca que enèrgicament aclareix com pot la situació, inevitablement haviem de produir disgustos a l'Estruch, qui sembla tenir un dia gris.

No feia molt que s'era començada la lluita que una centrada esplèndida d'En Piera és aprofitada per l'Alcàntara, qui, sense pensar-s'hi, arreplega la pilota per alt i l'introdueix furiosament dintre la porta sabadellenca.

Novament el mateix jugador avença de dret al lloc que ocupa l'Estruch, sortint-li al pas per a privar-li les seves, per ells gens bones intencions, però que, malgrat tots els esforços, no poden evitar la jugada, i per segona vegada es veu franquejada la porta sabadellenca. Llarga ovació premia el treball de N'Alcàntara, qui està fet un colós.

Ara és En Sagi-Barba que s'encarrega de posar la pilota als peus mateix d'aquest gran xutador que tantes vegades hem de nomenar, i de bell nou l'Estruch es llença inútilment, car la pilota ja havia fet estremir tota la xarxa del seu goal.

A jutgar per la faisó com es comportà en aquest partit el porter del «Sabadell» semblarien excessius, en grau superlatiu, els elogis que li portem dedicats. Cal, però, tenir en compte els jugadors que té al davant i que constantment l'amanacen.

Es pilotreja amunt i avall durant uns moments, però En Samitier, que com els seus companys de línia està jugant superbament, cuida que pel seu lloc no existeixi el mínim de perill i desfà tota maquinació tramada per l'ala dreta sabadellenca, la qual juga amb ver entusiasme.

Per fi En Sancho passa a En Piera, a qui no donen gaire joc, i aquest avença per la seva línia, centrant matemàticament, apro-

fitant-se En Gràcia d'un xut magnífic per a marcar el quart i últim d'aquest primer temps que, sense exageració, podem dir que ha estat un domini complet per part del «Barcelona».

Comença la segona part sortint el «Barcelona»; i quan tothom es pensava presentar una derrota formidable pel «Sabadell», veiem que els jugadors d'aquest, malgrat tenir en contra seu la friolera de quatre gols, no perden per això les esperances, i, amb perfecta combinació, arriben mantes

vegades en els dominis d'En Bruguera, qui, d'una faísó admirable, allunya el perill.

Altra vegada En Sancho avença, obrint-se pas impetuosament, passant a En Piera, centrant aquest i marcant amb el cap En Martínez un gol preciós que deixa esma-perdut a N'Estruch, que no sap com ha pogut ésser.

Aquest fou el darrer gol que s'aconseguí durant aquest temps de partit, bell coronament de la tasca realitzada fins aquest moment pels jugadors blau-granes, però no fou tan lloable la seva tasca durant el reste del partit, en el qual dominà molt belles estones el «Sabadell», no aconseguint, emperò, fer variar el resultat que hem apuntat de cinc a zero a favor dels forasters.

Eren els equips:

Pel «Sabadell»: Estruc. — Morera i Cabedo — Cerdà, Llumà i Desvens — Molins, Bertran, Grau, Tena i Castellet.

Pel «Barcelona»: Bruguera, Planas i Martínez S. — Torralba, Sancho i Samitier — Piera, Martínez, Gràcia, Alcàntara i Sagi-Barba.

El *referé*, Sr. Mariné, bé durant la primera part; en la segona potser deixà portar-se, en alguna ocasió, pel públic indígena, al que tanta atenció (?) acostumen guardar tots els àrbitres.

El públic, malgrat quelques coses i cosetes que semblen preparades per una Atracció de Forasters a l'inversa, bé, en general

SIDRUS

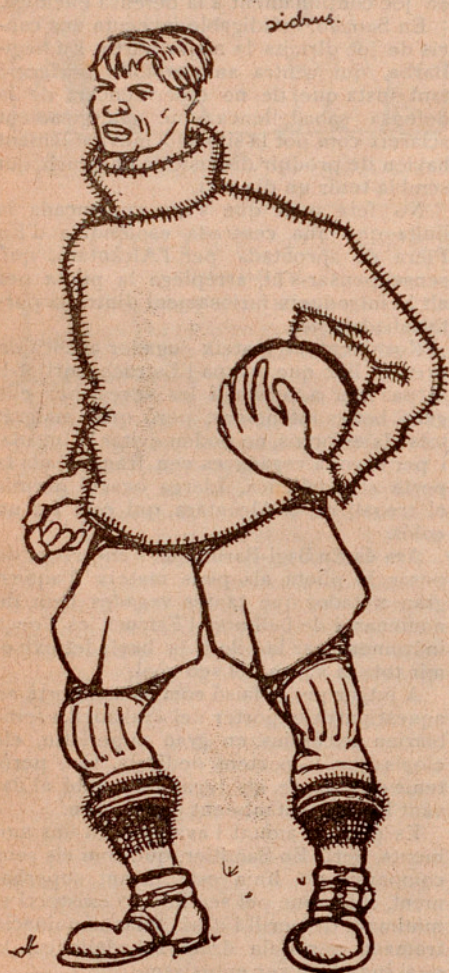
ALTRES RESULTATS

Grup A

R. C. D. ESPANYOL, 2 — AVENÇ DEL SPORT, 0
C. D. EUROPA, 4 — INTERNACIONAL F. C., 3

Grup B

MARTINENC F. C., 4 — BADALONA F. C., 1
F. C. ESPANYA, 3 — C. S. DE SANS, 0.
C. D. JÚPITER, 3 — TERRASSA F. C., 2

Un porter de molta planta
a qui en el gol ningú espanta.

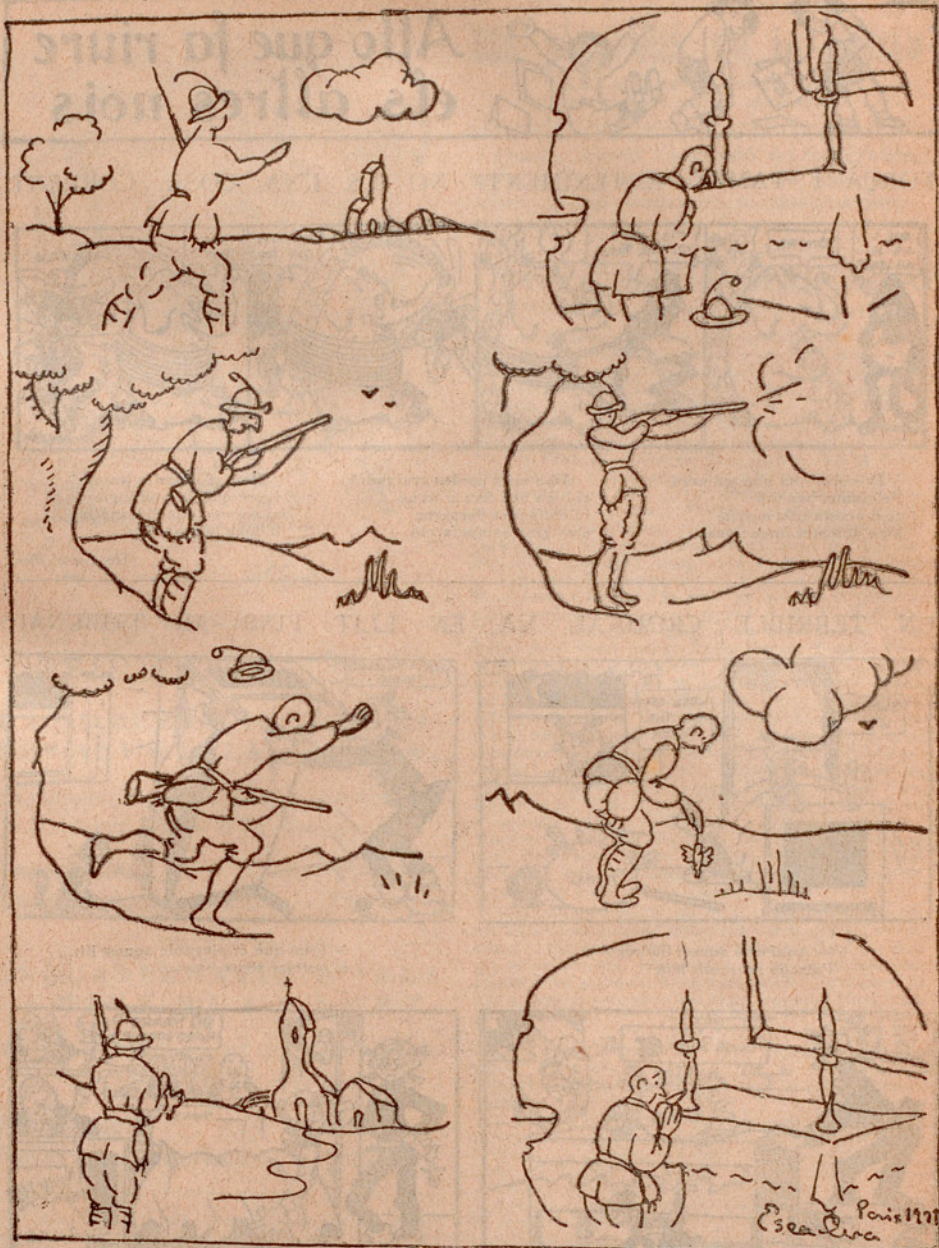

Gossets que no creixen
Ocells de cant i de luxe
Canaris flauta procedents

d'Alemanya. Per a comprar-los amb
confiança:

Ocelleria del carrer Ferran, 39

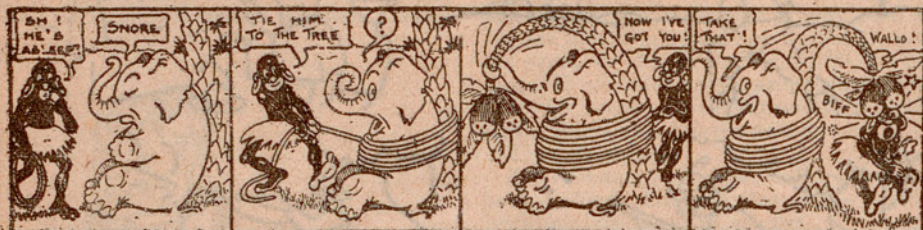
EL CAÇADOR QUE CAÇAVA AMB LES ÀNIMES

1. Era un caçador. — 2. ...que caçava junt amb les ànimes beneïtes. — 3. Si en caço dos, un per a mi i l'altre per a les ànimes. — 4. Engegava un tret... — 5. Allà vaig a cercar la peça. — 6. No!; vet aquí que sols he mort el meu ocell; el de les ànimes ha fugit. — 7. Sempre resultava que tot el que caçava era per ell. — 8. Però va escarmentar i demanà perdó a les ànimes beneïtes.

FORÇA I TAMBÉ ENTENIMENT? NO ÉS UNA COSA CORRENT

Dormint sota una palmera
l'elefantet beneït,
se li acosta cert negrito
amb dolentes intencions...

Amb unes cordes gruixudes
el lliga ben fort al tronc
i l'elefant es desperta
amb gran estupefacció.

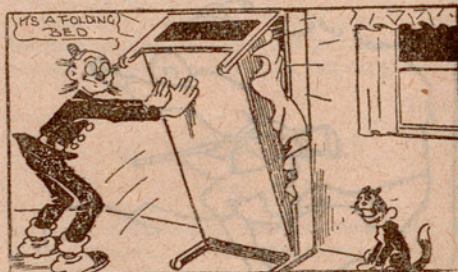
Però té lliure la trompa,
i com que és molt inginyós,
al negrito, aquell trapella,
li dona la gran lliçó...

(De Lot-o'-Fun)

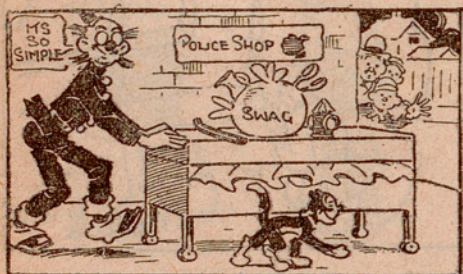
UN TERRIBLE CRIMINAL VA EN LLIT FINS AL TRIBUNAL

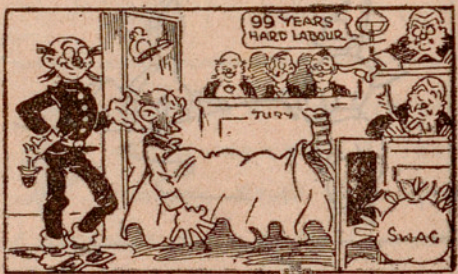
— Aquí està aquest lladregot!
l'atrapo sense dir mot!

— Com que és plegable aquest llit,
el portaré sense bruit...

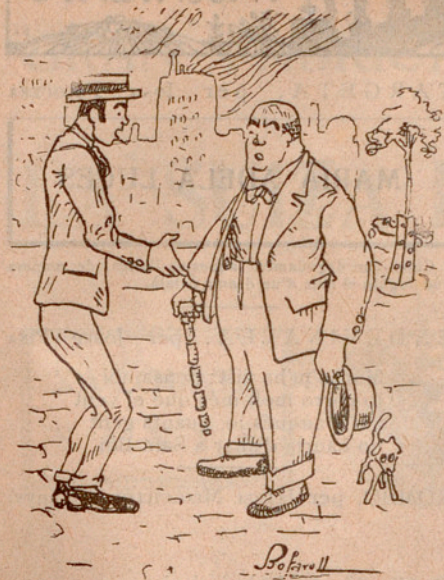
— Ningú no sabrà, ai Jesús!
que aquí porto un gamarús!

— Bons senyors del tribunal:
vet aquí aquell criminal!

(De Lot-o'-Fun)

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Es una qüestió senzillíssima!
— Prou que ho veig!
— Qualsevol ase ho entén!

ENQUADERNACIÓ DEL PRIMER ANY DE "LA MAINADA,"

Magnífiques tapes en tela, reproduint un
::: bonic dibuix d'EN ROQUETA :::

Tapes soles 1'50 ptes.
Tapes enquadernació . . . 2'00 "

ENQUADERNACIÓ D'"ELS CAMINS DE LA SORT,"

Magnífica coberta a tres tintes, original de
::: l'esquisida LOLA ANGLADA :::

Tapes soles 0'30 ptes.
Tapes i enquadernació . . . 0'40 "

Les col·leccions que se'ns presenten per a enquadernar, són canviades a l'acte per volums complets, si tots els números són nets i sencers. Tenim exemplars de canvi d'alguns números. — Per a evitar molèsties de viatges als que desitgin tenir enquadernada la pròpia col·lecció, no acceptem encàrrecs d'aquesta mena. Per a aquests casos poden adquirir-se les tapes soles i encarregar la feina a qualsevol altre enquadernador.

IV CONCURS DE LA MAINADA

Els plançons de la pàtria

Les més belles fotografies
de nois i noies catalans

(Vegin-se les condicions en el número 29, pàgina 488)

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals, seran retornades als seus remittents, un cop publicades, si passen a recollir-les.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 26 de gener de 1922)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics i de passatemps, dels següents col·laboradors, estimats mainadistes, amics nostres: M. Vernet, Rafel Navarro, Joaquim Tornera, M. Palet, R. Palet, A. Masdeu, Antón Isaac, Josep M. B., Josep Domínguez Lagarriga, J. Castanyer, Ramon Sánchez, J. Morros Domenech (El tamany que vulguis amic!); F. Setra, Eduard Paré W., Francesc Pros Quiles, Nester (Gràcies. Envieu i ajudeu-nos Feu els dibuixos en paper de barba i no tan petits. Sempre queden millor un cop es redueixen); Paqueta Sampons, Un col·lor (Canvieu el nom, oi!); Llach i Queralto, Sas i Queralto, J. S. Rentor, Lluís Jordà (Do, re, mi, fa. Fes! Fes! Molt be!); Josep Gual de Sojo (Ja ho crec que et recordo, amigueta!); F. B. P., Joan Queralto, Pere Amat i Bordas (Es pren en compte la proposició); Francesc Bruguera i Grané, J. P. F., Francesc Vallès, C. Casanova, Emili Flor, Pere Torres, Jordi Valls, Joan Pere Roig, Enric Parets, Pepeta Prió, Josep Ricarts, E. Cabello, B. Prió, Un mainadista observador, W. Fonts, M. Stnol, Ivo Alfred, Maria de l'Assumpció Mirats (Ben observat!); Ignasi Gual, Elies Justin Cuna, Un català de soca i arrel (Feu moltes subscripcions i veureu com ho fem així); Carles Aragonés (Bel!); Miquel Brasó, Zim, Lord Byron (Apa, anglés!); Vicens Izquierdo, Alfred Darnell (Envia, amigueta); Escriu i Lliges, Josep Barrés, Antonia Tort, Marcé Igual Vila, Roseta Picó, Miquel Horta (Sense compromís, envieu, oi!); Gentil Angel Guinón, Jaume Mumbert, Josep M. Gálcerán, M. Palet, J. Montanya, Pere Fort, Quim Net, Jaume Reixa, Miquel Fortunat, Pepeta Vallès, Nuri Armengol, Joaquim Rosés, Pau Puig i Neus Capdevila.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUÈ SIA PUBLICABLE; I DEL QUÈ NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Rafel Tasis Marca. — Una forta encaixada de mans, amic.

J. Fesulad Bladé. — Rebudes les últimes quartelles. Mercés.

J. Pacheco, de Llagostera. — Acusem rebut de les fotografies.

Manuel Sanz Pöch. — Avant!

Ramón Sagarra. — Gràcies!

Boyls. — Agraiats!

Pere Ros Pujol. — Tindrem gran honor en comptar-lo com a col·laborador.

Fermí Palau Casellas. — Agraiem els versos i esperem mes.

Jordi Valls. — Salutacions, amic.

Joan Martí i Aparici. — No ens oblidis! Gràcies!

Roser Jofre i Gapi. — Arribà tard! Anirà la setmana que ve...

Una abraçada a tots, de

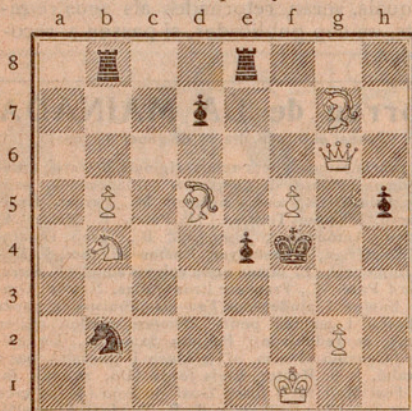
EL GUIA JOAN

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS

TARGETA, per JOAN FALGUERA

PROBLEMA N.º 16, per JOSEP PALUZÍE

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

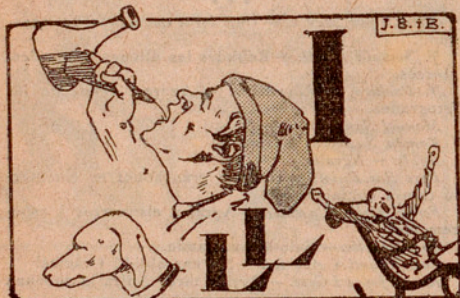
Solució al problema n.º 14: Dg8-f7

ENDEVINALLS

LOGOGRIF NUMÉRIC, per L'ENRIQUET

1	2	3	4	5	6	Herba
3	4	1	6	4		Nom de dona
1	2	3	4			Població
	3	4	2			Població
		5	2			Negació
			5			Consonant

JEROGLÍFIC, per J. B. B.

MARIA ADELA LUCES

Combinar degudament aquestes lletres, de manera que doguin el nom d'un drama català.

ENDEVINALLA, per JOSEP PINA

Mai se m'ha vist; pensa noi
jo corro molt més que el vent
i si manqués jo, quanta gent
no hauria d'anar a Sant Boi.

ROMBO, per ISABEL MINGUILLON (10 anys)

Substituir els punts per lletres de manera que verticalment i horitzontalment es llegeixi: vocal; temps de verb; en els camps; adverbí de temps i vocal.

Fixeu-vos en l'endevinalla de la plana d'anuncis

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Brasil.

Al jeroglífic: La mar, — com més té, més brama.

Al acrostic: Balmes; Flassaders; Virgili; València, Moncada; Carders; Call.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatems del número 33 els següents mainadistes, estimats amics nostres: Jaume Arau; F. Padrós; Alfons Riu; Armand Barba; Jacint Juliachs, A. Ferrer; Joan Albertí Font; Carles Galindo; X. Y. Z.; Ignasi Gual; Maria de l'Assumpció Mirats; Pepeta Prió; Robert Vicente; Nora Guarro; Francesc Vallès; J. S. Rentor; Josep Folch Centelles; Josep Boada; J. Castanyer; Josep M.ª B.; M. Vernet; S. Vernet; Maria Maurici, i Jordi Font.

Han resolt el problema número 14 del Joc d'Escacs, els estimats mainadistes, amics nostres: Julià Petit; En Roç de Girona i Artur Saleta.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

GRAN FABRICA DE DOLÇOS

LA SUIZA REÑÉ, S. A.

XACOLATA
SANTÉ

XACOLATA
LACTÉ

BARCELONA

LA CASA

Joaquim Richarte Galbas

es la Merceria que té
més assortit i ven més
barat de Barcelona

SALMERON, 72 (xamfrà Travessera)

Telèfon G. 248
BARCELONA (G.)

SALA REIG

Consell de Cent, 351
tocant al Passeig de Gràcia

Teatre de Marionetes
i Titelles

Direcció artística: AURELI CAPMANY
Direcció musical: JOSEP M. TORRENS

Tots els dijous i dies fes-
tius, a la tarda, formosos
ESPECTACLES
PER A INFANTS

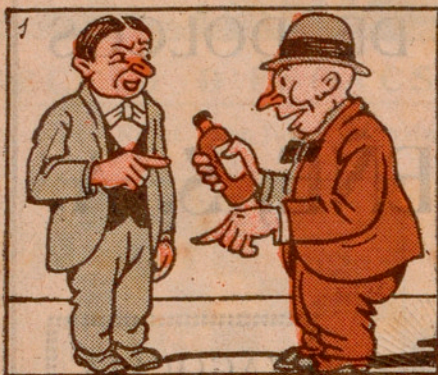
PREUS: Butaca amb entrada: 3'50 pts.
Circular id. 2'50 "

Es despatxen localitats per a totes
les funcions, sense augment de preu

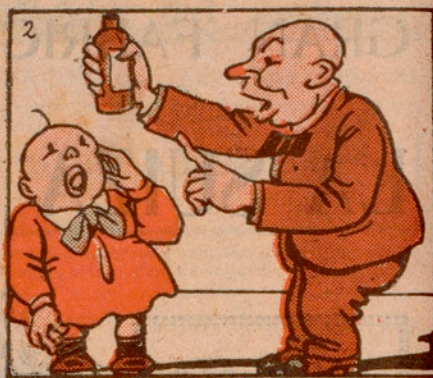
Propaganda RIBO - Portolà, 1 (St. G)

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

DE COM EL NAN PETERRELL —VA FER-SE CREIXE' EL CABELL

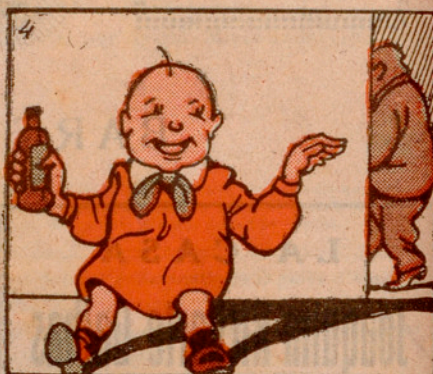
1.—Procuri que el líquid no li toqui més que el cap, perquè cregui que fa estralls.

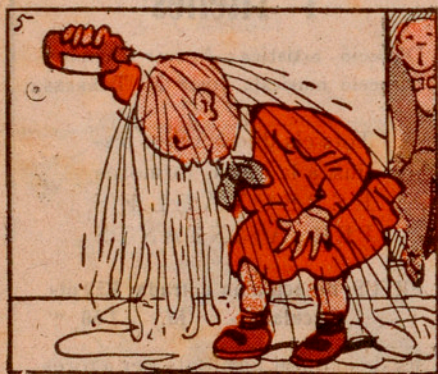
2.—Té, cap-pelat, des a questa ampolla, però molt de compte en no destapar-la!

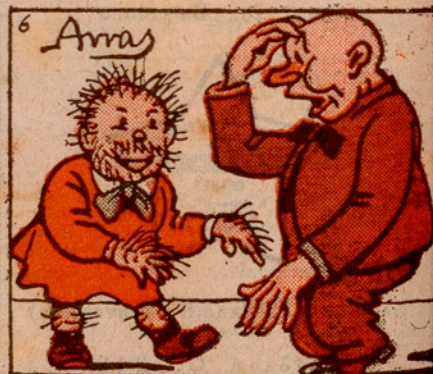
3.—Qualsevol s'està de provar-ho! Així potser no em diran mai més això de «cap-pelat»!

4.—...Només me n'hi tiraré quatre gotes, per això... Si va bé, ja en parlarem després...

5.—Aï, noi, quina frescor més agradabe!...

6.—Verge Santíssima! Què has fet?
—Fer-me home! Fer-me home!